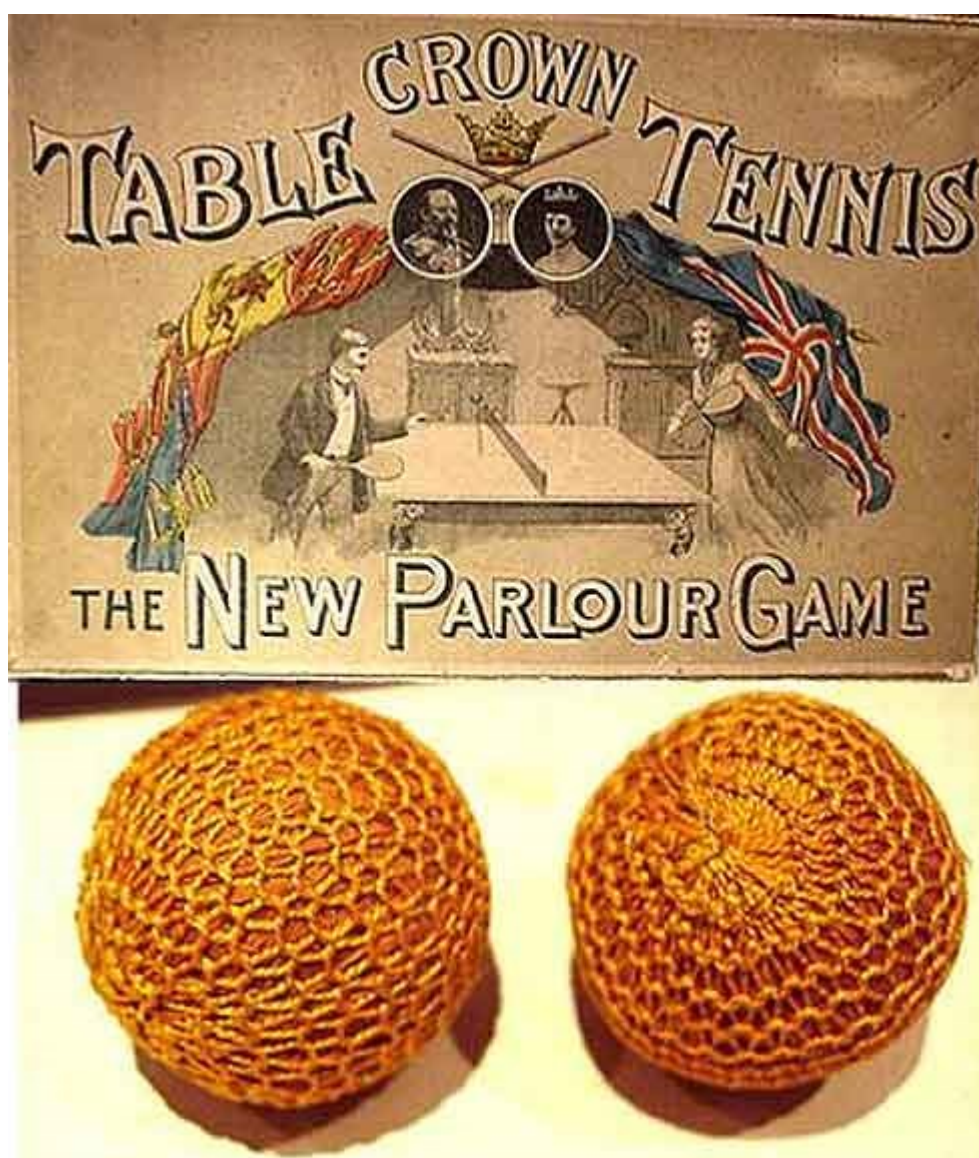

Počátky a vývoj stolního tenisu

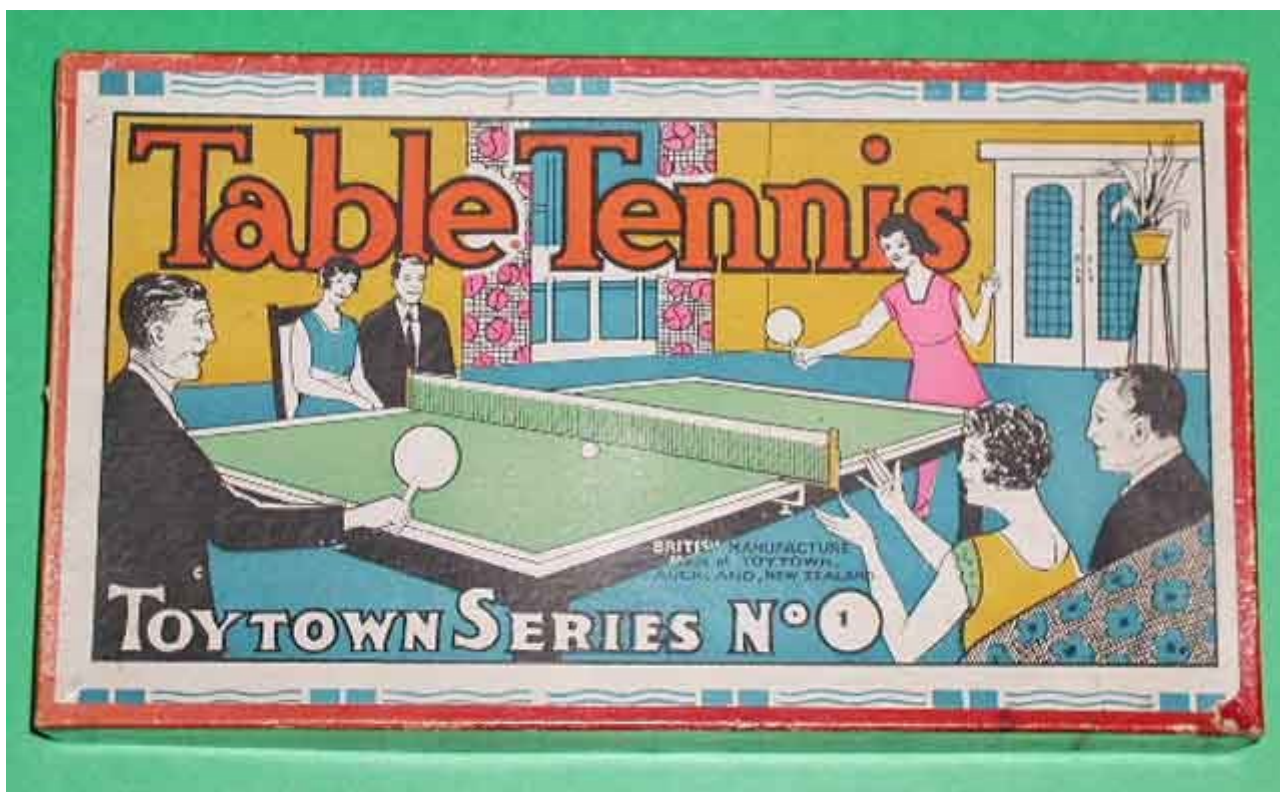
Původ a počátky her, jež se nejvíce podobají nynějšímu stolnímu tenisu, jsou zahaleny v daleké minulosti. Z dostupných pramenů je známo, že již před dvěma tisíci lety hrály "vznešené kruhy" v Japonsku hru, k níž používali pružných míčků, pálek i stolů. Zde byly položeny základy ke hře, ze které se postupem času vyvinul sport širokých vrstev obyvatelstva téměř všech států světa (v současné době je v ITTF, světová federace stolního tenisu, registrováno 148 zemí). Nápisy z jeskyně v Yenamu (Čína) nám ukazují, že stolní tenis v prapůvodní podobě byl znám v Číně v dobách dávno minulých. Gumový míček, jímž byl původně stolní tenis hrán, nás zavede k historii kaučuku u starých Mayů. V Hondurasu ve zbytcích chrámu Boha deště se našlo mnoho kaučukových míčů – pružné koule nazývané batos se používaly při hrách Toltéků. V Evropě kronikář Donato Valuti z Florencie píše, že roku 1350 Tommasi di Lipaccio přinesl z Paříže novou hru, zvanou "a teneo". V Anglii se vyskytuje název tenis až v 15. století. Přenesením této hry do uzavřených prostor vznikl stolní tenis jako závodní hra.

Rozšíření stolního tenisu zaznamenáváme koncem 19. století v Anglii. V roce 1884 vydalo nakladatelství F. H. Ayres první směrnice pro stolní tenis "Miniatur indoor lawn tennis game" (volně přeloženo "Miniaturní tenisová hra uvnitř"). V roce 1886 inzerovalo toto nakladatelství další katalog "Parlour lawn tennis" (salonní tenis) jako populární hru přizpůsobenou pro používání v salónu. Hra se začala hrát kolem roku 1891, kdy pan James Gibb přiměl Johna Jaquese, sportovního výrobce, aby zaregistroval název "Gossima" pro verzi této hry, k jejímž účelům se prvně používalo kaučukových míčů do doby okolo roku 1900, kdy byly na svět uvedeny míče celuloidové. Gibb přenesl celuloidové míče z USA. Tyto dokonalejší míče postupně vytlačovaly dříve užívané míče kaučukové. J. Jaquesovi bychom měli přisoudit mnoho zásluh za pokrok a rozvoj této hry, ke kterému ho vedl pouze obchodní zájem. Přesně byla hra "Gossima" registrována 16. července 1891. Soubory s názvem "Gossima" nebo "Ping-pong" se datují asi do konce 90. let 19. století, jak je známo. Později byl název redukován "Ping-pong", kde ping představoval zvuk míče na stole a "pong" zvuk duté pergamenové pátky. Firma J. Jaques také vyrobila první stolní tenisovou soupravu v roce 1898. Léta 1899 – 1904 se v Anglii stala lety ping-pongové horečky. Vše možné bylo spojováno se jménem nové hry. Ping-pongové čaje, ping-pongové písně, ping-pongové košile, ping-pongové tance apod. Od ledna 1902 měl stolní tenis svůj vlastní časopis "Table tennis and pastimes pioneer". V prvním čísle tohoto časopisu se uvádí důvody této popularity stolního tenisu, jako např. "Stolní tenis není drahý sport, je přizpůsobivý k domácím podmínkám. Vyžaduje jenom dva hráče a obě pohlaví mají docela vyrovnané podmínky. První pokusy jsou většinou povzbudivé a stolní tenis poskytuje široký obor působnosti pro přirozenou dovednost ...". Je to působivý výčet a člověk by mohl dodat pouze to, že stolní tenis je rychlý a poskytuje velké množství pohybu.

Mnoho větších měst v Anglii zřídilo veřejné místnosti, kde bylo možné hrát stolní tenis a začaly se také pořádat turnaje. Větší turnaje poskytovaly ceny o hodnotě 100 dolarů a lákaly velkými interiéry. Turnaj organizovaný ping-pongovou asociací v "Queen's Hall" v Londýně v lednu 1902 měl 120 účastníků v mužské kategorii. Hrál se ve 20 skupinách, neobyčejně dlouho, přes sedm dnů. Ženy hrály pouze čtyři dny. Následující měsíc se konal turnaj v "Alexandr Palace" v severním Londýně, který nesl jméno "Queen consort of Eduard VII", kterého se zúčastnili atraktivní účastníci ze zahraničí. Proto bychom ho měli označit jako 1. mezinárodní turnaj. Takové turnaje byly hojně navštěvovány příbuznými a přáteli soutěžících a tvořili ohromné seskupení diváků, jejichž počet na turnaji v Cardiffu byl odhadnut na 1500. Stolní tenis byl také hrán na překvapivých místech a neobvyklými osobami. Byli to např. školní učitelé a ředitelé, kteří měli své vlastní turnaje, dále zdravotní sestry, vojáci, fotbalisté, cyklisté a také prodavači londýnských obchodních domů si rádi ping-pong zahráli. Vysoké školy Oxford a Cambridge se také zapojily do hry, a to vedlo k částečnému zákazu v Oxfordu, kde byly přerušeny studie. Byla dokonce založena i stolně tenisová kavárna.

Všechny tyto aktivity podporovali sportovní výrobci, v první řadě, John Jaques, F. H. Ayres a J. R. Mally, kteří vyráběli sportovní vybavení, aby vyhověli poptávce. V Glasgow bylo podle doslechu vyráběno 500 souprav týdně. Továrna "Xyloniteworks" v Essexu např. produkovala šest tun míčků, 2,5 milionu týdně. Před rokem 1902 oznámil časopis "Pionner", že ping-pongová horečka zasáhla Paříž, obzvláště novinové úřady, kde novináři založili první klub. "Nice lawn tennis club" vlastnil stůl pro případ, že by bylo venku špatné počasí. A bylo také velkou módou v Cannes, že hotely vlastnily stoly a pořádaly pravidelné turnaje. První turnaj v Paříži se hrál v tenisovém klubu "Tennis club in boulevard Exelmans" a vyhrála ho dobře známá hráčka Y. de Pfeffels.

Anglický fotbalový hráč Edward Shires zavedl roku 1902 tuto hru do Budapešti a roku 1904 se hrál první maďarský turnaj, jehož vítězem se stal E. Kaufman z Rakouska. Krátký čas stačil této hře na to, aby se dostala z Anglie do Německa. Tam vzbudila hra velký zájem, což vidíme na turnaji pořádaném v prvním založeném klubu v Berlíně. Noviny "Frankfurter Zeitung" věnovaly této nové hře významné místo a definovaly ping-pong jako "zdravou relaxaci pro mladší i starší generaci, pohyblivou a vzrušující levnou hru, která drží rodinu pohromadě". Stolní tenis se uchytil a prosperoval také v Buenos Aires, Indii a Egyptě, byl oblíbenou společenskou zábavou v Malajsii a v australských koloniích. Počátkem roku 1902 hra dostatečně stoupla v ceně na Novém Zélandu v souvislosti s dvěma turnaji, které byly hrány ve městě Christchurch. Fotografie dokumentující tyto události jsou prvními, které ukazují průběh turnaje. Kolem roku 1902 se dostal stolní tenis do Japonska. Profesor gymnastiky T. Gendo studoval v Evropě a do Japonska se vrátil s vybavením a kopií předpisů. Do Číny se stolní tenis přenesl v době, kdy obchodník ze Šanghaje Wang dao Ping koupil některé potřeby na stolní tenis v Japonsku a demonstroval ho svým zákazníkům. Spojené státy americké byly prvním místem, kam byl stolní tenis dovezen obchodně z Anglie. Už 6. srpna 1901 "Hamley brothers", známí maloobchodníci s hrami a hračkami zaregistrovali svou "Ping-pong" obchodní značku na úřadu patentů ve Spojených státech. Stejně stolně tenisové soupravy, které vyráběl v Anglii "John Jaques and Son" byly kopírovány ve Spojených státech. Tyto soupravy prodávala ve Spojených státech firma "Parker brothers". Stejně jako v Anglii byly staré velínové (pergamenové) pálky opuštěny a nahrazeny prvními dřevěnými raketami. Firma Parker doporučovala, aby rakety byly pokryty buď korkem nebo gumou, smirkovým papírem nebo kůží.

Společně s rozvojem stolního tenisu vznikala pozoruhodně rychle pravidla hry, stále kupředu šel i vývoj stolů, raket, míčků, oblečení i dalších potřeb pro stolní tenis. Rozměry stolu byly určeny na 9*5 stop, barva zelená, nelesklý povrch.

V pozdější době (80. léta) se začalo hrát i na stolech modrých. Rozměry jsou nyní uváděny v evropských měrách (2,74m * 1,52m * 0,76 m nad podlahou). Výška sítě byla původně stanovena na 6 3/4 palce až do snížení v roce 1937 (15,25 cm). Co se týče prvních raket, existuje velmi málo omezení. Rakety jsou dřevěné a jsou potaženy korkem, knihařským plátnem, kůží, hladkou gumou nebo nejsou potaženy vůbec. Zvláštností je rám potažený pergamenem a raketa se strunovým výpletem. V roce 1903 E. C. Good zavedl vroubkovanou gumu, která znamenala převrat v historii stolního tenisu. Rakety potažené vroubkovanou gumou byly používány až do 50. let, kdy na jejich místo nastoupily první rakety potažené houbou. Je zajímavé dodat, že žádná část rakety nesmí mít světlý reflexní povrch, který by mohl oslnit soupeře. První míče byly z korku, ale zkušenost ukázala, že tyto míče měly velmi špatný odskok. Kaučukové míčky byly dokonalejší a Jaquesovy "pružné" míčky byly ještě lepší, ale celuloidové byly používány univerzálně hned, jakmile se objevily. Byla stanovena barva, velikost a váha míčku. Míček je kulatý, má průměr 38 mm, hmotnost 2,5 g. Je bílý nebo žlutý, nelesklý. Rozměr a váha ale už dnes neplatí, poněvadž v letošním roce (2000) došlo ke změně rozměru na 40 mm a tím i zvýšení váhy. Toto opatření bylo přijato zejména kvůli zpomalení výměn (míček létá pomaleji a vznikají menší rotace) a ztraktivněním pro diváky, zejména pro televizní (větší viditelnost míčku). Počítání bylo jako na tenise tj. 15:0, 30:0, ..., se sadami a sety, ale brzy se používala nová metoda – počítání do 20. Na turnajích byly hrány sety do 30 nebo 50 míčků. Teprve později bylo zavedeno pravidlo počítání do 21 míčků, které je dodnes používáno. Oblečení v prvopočátcích vůbec nepřipomínalo sportovní úbor. Ženy užívaly svých každodenních šatů, muži většinou svých žaketů. Teprve později, stejně jako v tenise, se oblečení přizpůsobuje potřebám hry a pohybu. Dlouhé sportovní kalhoty, sportovní košile s rozhalenkou, k tomu sportovní boty. Tenis udával módu i ve stolním tenise. A tak se u stolů objevily šortky, trička s krátkými rukávy, speciální boty pro stolní tenis. Původně se užívalo jednobarevné oblečení, v dnešní době převládají pestré barvy jak v oblečení, tak i v obuvi.

Začátky ve střední Evropě

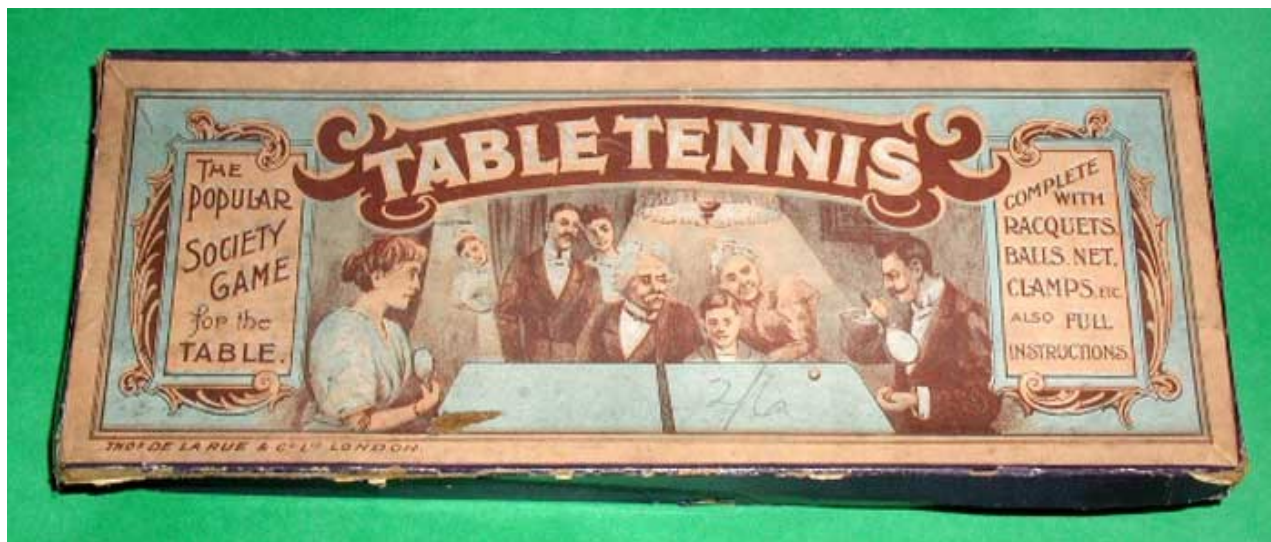
Počátkem dvacátého století začíná stolní tenis pronikat i do střední Evropy. Nejdříve se dostal z Anglie do Německa, kde již v roce 1900 byla speciální herna (Ping-pong Café v Berlíně), v níž bylo umístěno 8 stolů. Z Německa přešla hra do celého bývalého Rakouska-Uherska a to přes Vídeň do Budapešti, Bratislavy i Prahy. Ve Vídni byl hrán první turnaj již v roce 1901 a v roce 1904 byl založen Maďarský svaz stolního tenisu. Třebaže se ve střední Evropě stolní tenis tehdy nerozšířil stejně jako v Anglii, udržel se až do počátku 1. světové války. Zato v Anglii po roce 1904 zájem o hru ustal. S páčkami, jichž se tehdy používalo, nebylo možné zlepšit kontrolu úderů a potah z vroubkované gumy (vynálezcem byl E. C. Good) nebyl správně doceněn. Bez mála dvacet let odpočívala pak hra v Anglii v úplném zapomnění. Teprve po skončení 1. světové války, díky potahu z vroubkované gumy, byla hra znovu uvedena v život. Dne 15. ledna 1926 byl v Berlíně uspořádán první předběžný kongres stolních tenistů z Německa, Anglie, Maďarska a Rakouska, kteří se usnesli založit řádnou mezinárodní federaci ITTF (International Table Tennis Federation). Dodatečným připojením k tomuto usnesení se stalo Československo spolu se Švédskem zakládajícím členem světové organizace stolních tenistů.

Domácí průkopníci

Skutečný sportovní rozvoj stolního tenisu v Československu začíná ve dvacátých letech našeho století, kdy hra našla živnou půdu nejen v tenisových klubech (LTC Praha, ČLTK Praha, Česká sportovní společnost), ale současně také mezi studenty ve Studentském domově na Albertově a ve Strakově akademii pod Letnou. Nadšeným propagátorem hry byl Zdeněk Heydušek, z jehož popudu byl založen první výlučně pingpongový klub PPC Studentský domov. Stolní tenis pak získával další zájemce ve sportovních klubech (AC Sparta, SK Viktorie Vinohrady, Malostranský SK), ale nejen v Praze, ale také v Brně a dalších městech (Kladno, Most, Třinec).

Velmi významné pro rozvoj stolního tenisu bylo zahájení činnosti několika vysokoškoláků ve Strakově akademii v Praze. Ve dnech 23. až 28. února 1925 uspořádal PPC Studenstký domov první velký turnaj - mistrovství Prahy a Studentského domova za účasti 106 hráčů. Nadšený propagátor stolního tenisu Zdeněk Heydušek zvítězil v obou soutěžích. Stolní tenis dosáhl v této době obliby již i ve venkovských městech, kde se také začal hrát závodně. Hrál se např. turnaj v Jánských Lázních a Hradci Králové. Počátkem roku 1925 vydala tiskárna J. V. Buriana v Písku pravidla stolního tenisu. Snahu po závodění doprovázela snaha po řádném organizování. V březnu 1925 se konala schůze pražských klubů a z této schůze vyšel návrh na ustanovení řídicího výboru, jenž byl zvolen na ustavující valné hromadě dne 18. března 1925 s názvem "Ústřední výbor pingpongový v Praze". Dne 22. října 1925 bylo usneseno na schůzi v kavárně Opera založit svaz se jménem Československá tabletenisová asociace. Stanovy této asociace byly schváleny na valné hromadě dne 7. listopadu 1925 všemi hlasy delegátů 14 klubů. Do nového ústředí se hlásily další kluby a tak od podzimu 1925 začíná skutečný rozvoj našeho stolního tenisu.

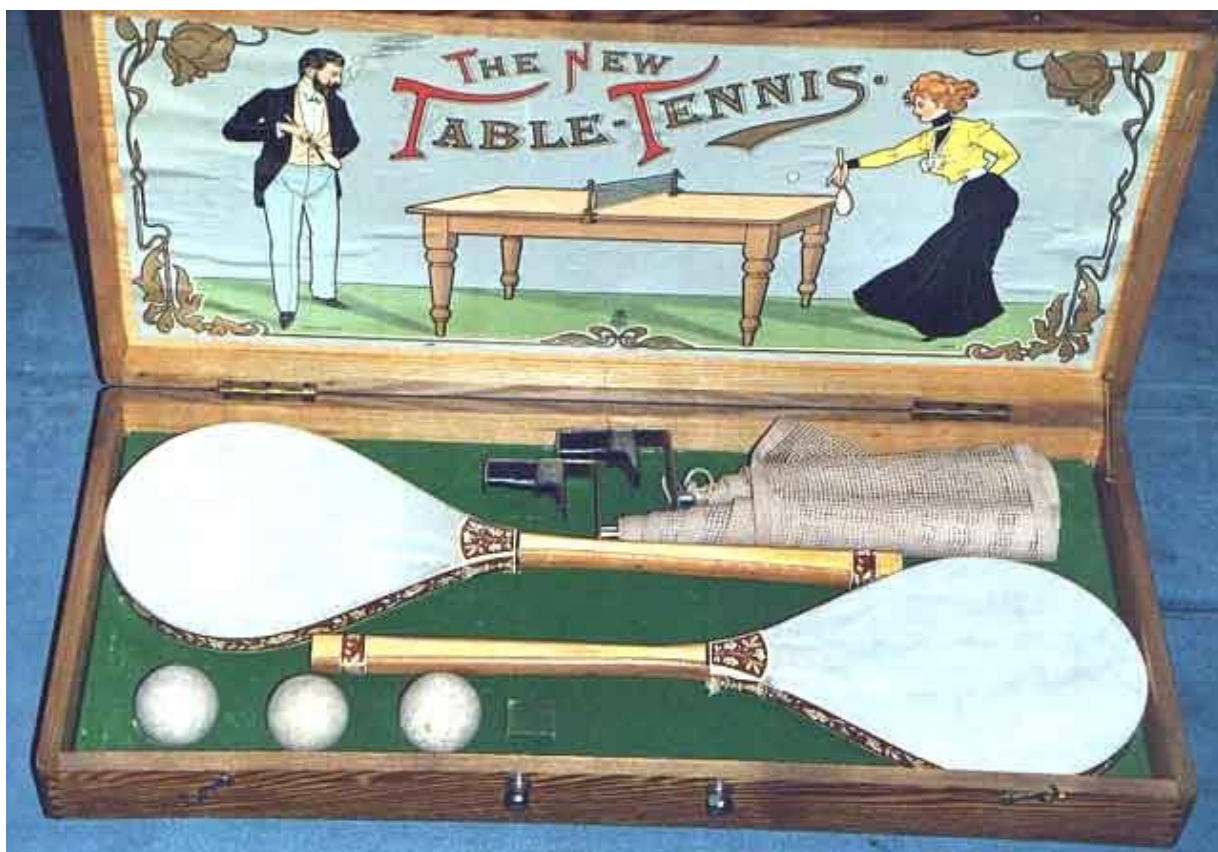
Zahájení mezinárodních styků

K sportovnímu rozvoji byl nutný i mezinárodní styk, který by umožnil našim hráčům seznámit se s technicky vyspělejšími soupeři. Proto byli na mezinárodní turnaj DEHG Praha v březnu 1926 pozváni i hráči WAC Vídeň. V únoru 1926 se zúčastnili hráči PPC Studenstký domov Heydušek a Fried turnaje WAC ve Vídni. Zde hráli nejlepší vídeňští hráči a nejlepší Maďaři. Tito hráči používali oba údery, jak forehand (úder zprava), tak backhand (úder zleva). Hráli s pálkami s gumovým vroubkovaným potahem. Po návratu našich hráčů z Vídne se začalo i u nás hrát s těmito pálkami.

První mezinárodní mistrovství

K dalšímu zlepšení bylo ještě třeba, aby široký okruh hráčů viděl nejlepší stolní tenisty a dostal příležitost utkat se s nimi. Tato příležitost byla našim hráčům dána na 1. mezinárodním mistrovství republiky, které uspořádala Československá tabletenisová asociace v únoru 1926 a k němuž pozvala maďarského mistra Mechlovitse a nejlepšího vídeňského hráče Flusmanna. První titul mezinárodního mistra ČSR získal Mechlovits.

Sezónou 1925-26 končí první etapa sportovního a organizačního vývoje našeho stolního tenisu. Bylo dosaženo organizovanosti 20 až 25 klubů, nejvíce pražských, k nimž začaly přistupovat také kluby z ostatních českých, moravských (Brno) i slovenských (Bratislava, Košice) měst. Sportovní úroveň našich hráčů nebyla ještě na zvláštním stupni, a tak se zatím nemohli prosadit proti technicky vyspělejším hráčům ze sousedních zemí. Svědčí o tom i umístění našich hráčů na historickém 1. mistrovství světa, jež bylo uspořádáno v prosinci 1926 v Londýně. Družstvo mužů se umístilo na pátém místě. V soutěžích jednotlivců byli naši hráči vyřazeni již v prvních kolech.

Ligové soutěže

Důležité bylo usnesení o zavedení prvního mistrovství družstev (liga) od roku 1929. Byla také přijata přihláška Československé tabletenisové asociace do Československého všesportovního výboru a tím byl stolnímu tenisu u nás přiznán charakter sportovní. Dvouroční období 1927-28 představuje druhou etapu vývoje našeho stolního tenisu. Úspěchy některých hráčů (Maleček, Nikodém) dosažené již v závěru tohoto období byly předzvěstí výsledků našich reprezentantů, dobytých ve třetí etapě, jež vyvrcholila získáním titulu mistrů světa v roce 1932.

Československo mistrem světa

Třetí etapa stolního tenisu v období jeho rozvoje u nás proběhla v letech 1929-1932 a byla ve znamení neustálého růstu stolního tenisu nejen organizačního ale i sportovního. V závěru této etapy – roku 1932, byl stolní tenis jedinečnou bojovností a obětavostí svých špičkových reprezentantů doveden až k nejvyšší metě dobytím titulu mistra světa v soutěži družstev mužů – tzv. Swaythling cup. Svůj podíl na rozšíření stolního tenisu měli i pražské veřejné herny.

Všechny tyto herny používaly ve svých názvech termín "ping-pong" a měly vedle sportovního i obchodní poslání. Ve veřejných hernách, především v Ping-Pong clubu, se scházeli všichni vedoucí hráči a možnost každodenního tréninku (přirozeně ovšem za poplatek) s množstvím různých soupeřů se projevila velmi brzo na vzrůstající výkonnosti hráčů. Současně zde vyrůstali noví hráči, kteří měli možnost utkat se v hernách s lepšími hráči a učit se od nich. První a největší herna Ping-pong Club na Václavském náměstí byla založena již roku 1930 a po ní Ping-pong Sport Hall ve Vodičkově ulici, Pingpongová síň Černá růže na příkopech a Ping-Pong Room na Žižkově. Právě tak jako v Praze, tak i na českém venkově se dále rozvíjel stolní tenis. Stejně tomu bylo i na Moravě a na Slovensku. Klubů přibývalo a pro lepší umožnění styku s ústředím v Praze byla zřízena pobočka asociace pro Moravu v Brně. Zájem klubů o soutěžení byl podchycen zavedením celostátní ligové soutěže smíšených družstev od roku 1929. Ženy ještě neměly svoji soutěž, a tak zájem žen o stolní tenis udržovala hra smíšených družstev (muži + ženy).

Mezinárodní úspěchy

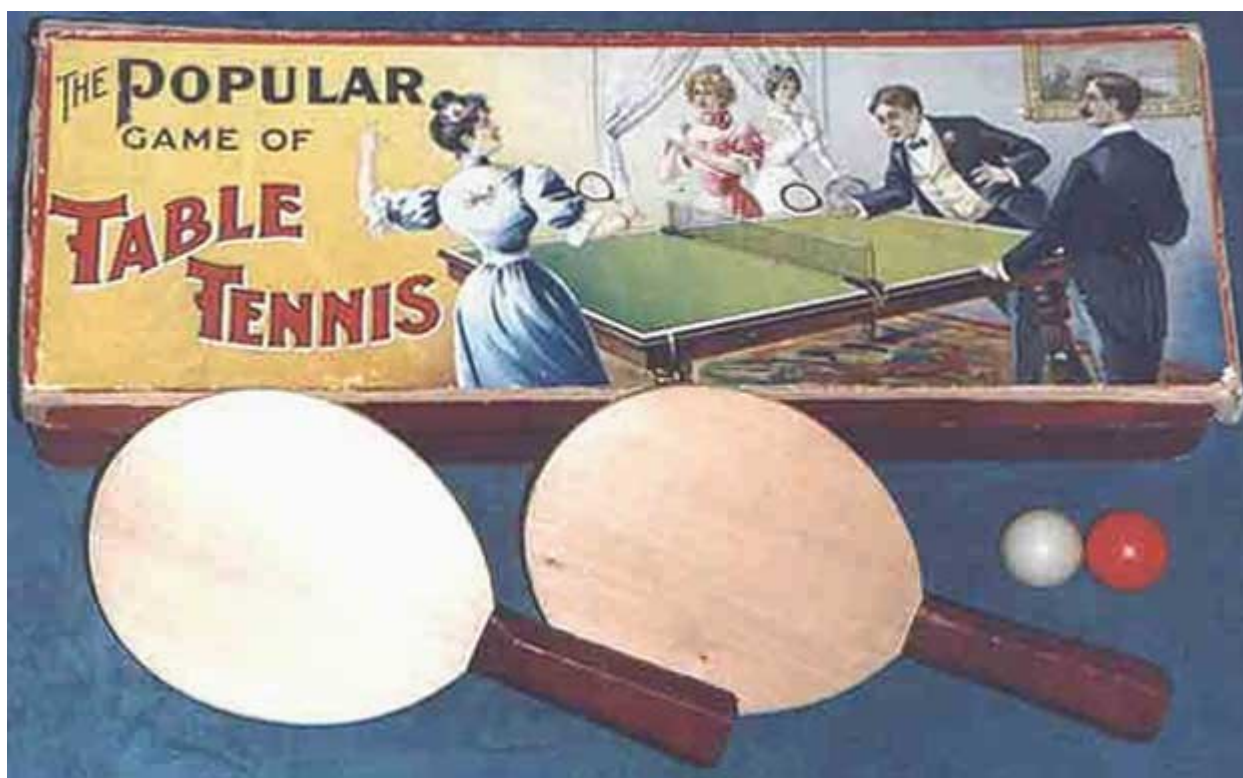
Titul mistra světa v soutěži družstev v roce 1932 znamená začátek úspěšného období československého stolního tenisu, které trvalo prakticky do druhé poloviny padesátých let. Do období okupace ČSR v roce 1939 získali tituly mistrů světa v roce 1934 Marie Kettnerová, v roce 1936 Stanislav Kolář, v roce 1938 Bohumil Váňa a v roce 1939 Vlasta Depetrisová. Družstva mužů vyhrála mistrovství světa 2x (1932, 1939) a družstvo žen, které mělo svou soutěž od roku 1933 – tzv. Corbillon cup dokonce 3x (1935, 1936, 1938). Jména Kettnerová, Šmídová, Votrubcová, Depetricová, z mužů Kolář, Váňa, Hamer, Maleček měla ve světě stolního tenisu svůj zvuk.

Období okupace

V březnu 1939 bylo Československo vojensky obsazeno Německem. České země byly připojeny k Německu. Tím byl stolní tenis v Čechách a na Moravě zcela izolován od všeho mezinárodního dění. Někteří hráči byli vyřazeni ze sportovního života a také nebyly k dostání předměty potřebné k provozování stolního tenisu. Míčky a guma na páčky rychle mizely ze sportovních obchodů a dokonce i největší pražská herna Ping Pong Club byla zabrána pro průmyslovou výrobu. Přesto se však stolní tenis rozšířil nebývalou měrou. Po celou dobu okupace bylo hráno župní i celostátní mistrovství družstev – liga stolního tenisu. Velmi populární byla vrcholná soutěž pražských družstev, tzv. Extratřída, jež měla stálou hrací místnost v sále paláce Radia na Vinohradech. V lednu 1941 se dokonce hrálo “mezinárodní mistrovství Čech a Moravy” v Praze na Smíchově.

Poválečný ruch

Hned po prázdninách roku 1945 začal i v našem stolním tenisu čilý ruch. Bylo nutno obnovit soutěže, zavést novou evidenci oddílů i hráčů a mezinárodními styky prověřit výkonnost našich stolních tenistů. První turnaj po druhé světové válce byl uspořádán v listopadu 1945. Bylo to mistrovství Čech. Krátce potom uspořádali zaměstnanci města Prahy turnaj o mezinárodní mistrovství Prahy. První mezinárodní prověrkou československých reprezentantů byl start v Jugoslávii ke konci roku 1945, další pak mezinárodní mistrovství Anglie. Těmito zahraničními prověrkami byla prověřena síla našeho stolního tenisu, který i ve svém válečném osamocení technicky dále rostl.

Nová reprezentace

První poválečné mezinárodní soutěže byly opět ve znamení úspěchů československého stolního tenisu. Počet titulů mistrů světa přibývalo. Zatímco hráči Váňa, Tereba, Šlár byli již na svém vrcholu, vyrostla řada skvělých následovníků předválečné reprezentace. Andreadis, Štípek, Vyhnanovský, Tokár, Marinko, Turnovský, Hrušková, Krejčová, Grafková a další. Zejména převaha našeho mužského stolního tenisu v prvních poválečných letech byla markantní. V roce 1947 na prvním poválečném mistrovství světa v Paříži získal titul mistra světa B. Váňa a do roku 1951 se naši muži nevraceli z mistrovství světa bez medaile. Soutěž družstev vyhráli v tomto období 4x. Poslední zlatá medaile z tohoto období je z roku 1957.

Návrat asijského stylu

Mistrovství světa v roce 1952 v Bombaji vrátilo dávno zapomenutou slávu asijskému stylu hry. Nový druh potahu pátky tzv. "houba", tužkovité držení pátky, rychlost hry a pohyb, to je charakteristika hry Japonců. Rychlost a pohyblivost měly největší podíl na úspěších Japonců, k nimž při svém uvedení na mezinárodním fóru přispívala houbová pátky. I Londýn 1954 viděl vítězství Japonců v družstvech mužů i žen a navíc Ogimura zvítězil i ve dvouhře. Mistrovství světa roku 1959 se konalo v Dortmundu a velkou událostí byl nástup Číňanů, nováček Jung-Kuo-tuan se stal mistrem světa ve dvouhře mužů. Na svém prvním světovém šampionátu startovali Jaroslav Staněk a Vlado Miko, kteří později s Polakovičem, Kolarovitem a dalšími tvořili novou generaci československé reprezentace. Toto mistrovství světa potvrdilo generační problém československého stolního tenisu. Mladí hráči nedosahovali úrovně zkušených reprezentantů a tento problém potvrdilo MS roku 1961 v Pekingu, kde poprvé od roku 1931 nezískali naši hráči v soutěži jednotlivců ani jedinou medaili. V žebříčku mužstev byli muži řazeni na 8. – 9. místo, ženy na 6. místo. Od této doby dosáhl československý stolní tenis na mistrovství světa ojedinělých úspěchů. Alice Grófová v roce 1973 získala stříbrnou medaili, družstvo mužů 3. místo v roce 1975 a 1991, Ilona Voštová 3. místo v roce 1971, Marie Hrachová roku 1985 stříbro ve smíšené čtyřhře s Panským. V roce 1988 byl mezinárodním olympijským výborem poprvé v historii zařazen stolní tenis do programu olympijských her. Bylo to v korejském Soulu a M. Hrachová obsadila ve dvouhře žen 4. místo. V roce 1996 se OH konaly v Atlantě (USA) a P. Korbel obsadil také 4. místo.

Mistrovství Evropy

Velký rozsah světových šampionátů si vynutil delší období pro své uspořádání a tak od roku 1959, kdy bylo v Dortmundu jubilejní XXV. MS, koná se tato vrcholně sportovní událost jednou za dva roky. Mezi dvěma světovými šampionáty je vždy pořádáno mistrovství Evropy. Prvním pořadatelem bylo roku 1958 Maďarsko (Budapešť). Od tohoto roku do dnešní doby získali naši reprezentanti 9 titulů. Mistry Evropy se stali Vyhnanovský, Orlowski, Panský, Hrachová. Nejvíce evropských titulů, celkem tři, získal Milan Orlowski – 1974, 1978, 1980.

Klubová činnost

Stolní tenis byl ve svých začátcích hrán převážně v tenisových klubech (hlavně pro svoji podobnost s tenisem), ale i v klubech fotbalových (AC Sparta, Malostranský SK) a byl rozšířen i mezi studenty. Teprve po založení ČSTTA (Československá tabletenisová asociace) v roce 1925, která zaručovala organizovaný rozvoj (registrace hráčů a klubů, pravidla hry, řízení soutěží), vznikají hromadně opravdové kluby stolního tenisu a přestože se stolní tenis šíří po celé republice, postavení hlavního centra tohoto sportu si zachovává Praha. Jsou zde nejlepší podmínky pro hru, proto jsou tu i nejlepší hráči a tím i kluby. Družstva PPG Studentský domov, Sparta, Spartak Sokolovo, Jiskra montáže, Start, Slávia VŠ, Slovan Rudé právo, Stadion Žižkov zajišťovala dlouhou dobu vedoucí postavení Prahy v československém stolním tenisu. Teprve začátkem 60. let vznikají další centra stolního tenisu. Vlašim, Brno, na Slovensku Topolčany, Rača, Bratislava, jejichž hráči a hráčky se prosazují zejména v mládežnických kategoriích. V polovině 60. let vznikají velké kluby stolního tenisu na severní Moravě. Družstva Baník Ostrava, Baník Havířov, Frýdek-Místek, VŽKG, NHKG, Hutní montáže hrají okamžitě na špičce československého stolního tenisu a dosahují i úspěchy v mezinárodních soutěžích. Po roce 1989 některé z těchto klubů ztratily své postavení, přesto však NH Ostrava, VP Frýdek Místek, Baník Havířov jsou stále na vrcholu českého stolního tenisu a jejich hráči jsou v reprezentačních výběrech ČR..

Závěr

Uplynulo přes sedmdesát let organizovaného stolního tenisu, hry, kterou mohou pěstovat všichni bez rozdílu věku a která se u nás může pochlubit výbornými výsledky. Cesta, po níž se naši hráči probíjeli do čela světového stolního tenisu, nebyla snadná. Na naše hráče nezapomněla ani Mezinárodní tabletenisová federace, která pět českých reprezentantů zařadila mezi největší postavy světového stolního tenisu do Mezinárodní síně slávy stolního tenisu (International Table Tennis Hall of Fame). Této vysoké pocty se dostalo Bohumilu Váňovi, Marii Kettnerové, Věře Votrubcové, Ivanu Andreadisovi a Ladislavu Štípkovi.